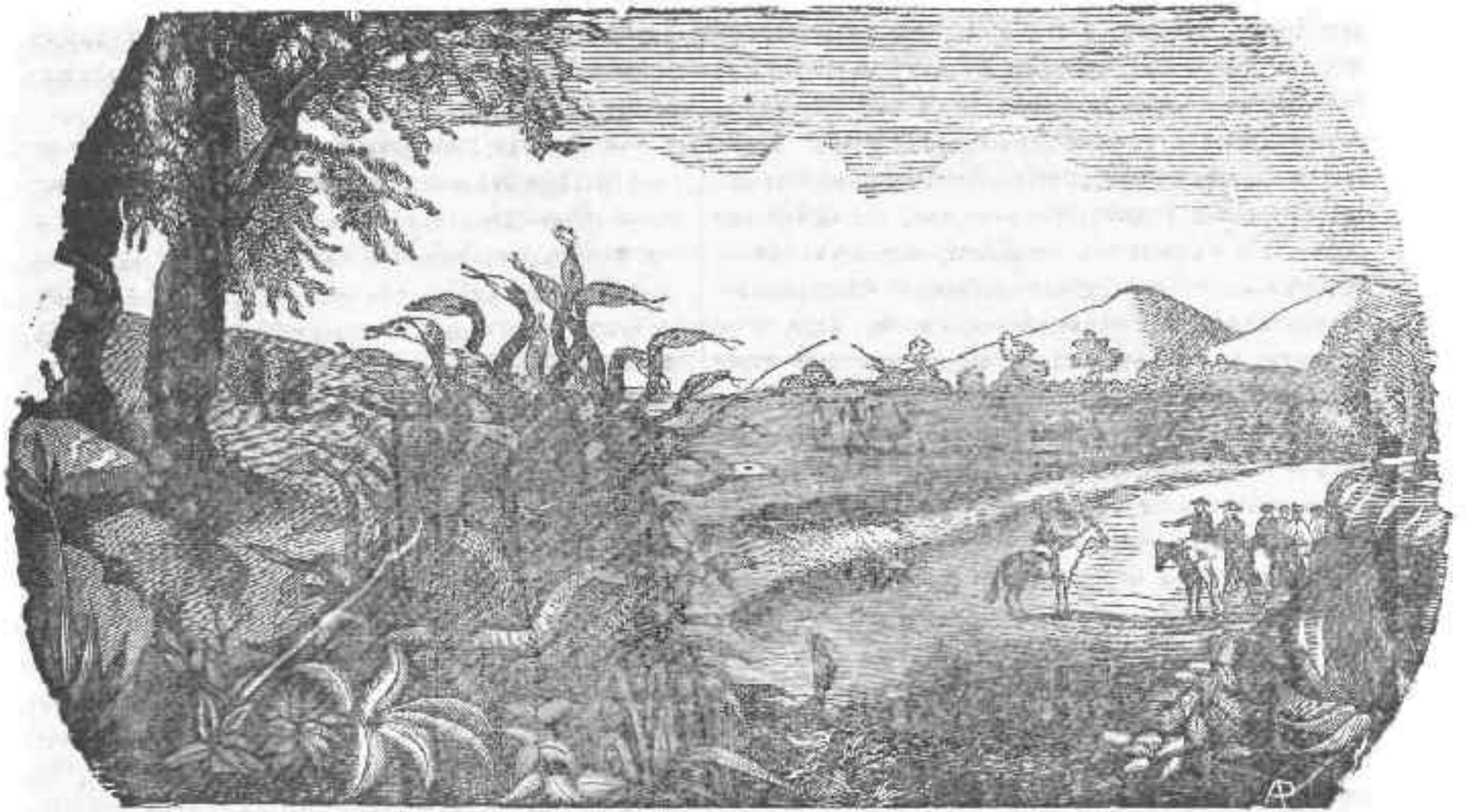

Πυραμὶς ὄψεων.

μνήμασιν αὐτοῦ περὶ τῶν ἐν Γουϊάνῃ ὄψεων τὸ ἐξῆς περιέργον, τὸ ὁποῖον παριστᾷ καὶ ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν.

α Εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Ἰρακώβου παρέστην εἰς θαυμασιώτατον ἄμα δὲ καὶ τρομερώτατον θέαμα· εἰ δὲ καὶ δὲν εἶναι ἄγνωστον εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἐν Γουϊάνῃ, δὲν μοὶ φαίνεται ὅμως νὰ περιέγραψεν αὐτὸ ἄλλος περιηγητής. Ἡμεῖθα δέκα εἰσιπποὶ, ἐξ ὧν δύο ἐπροπορεύοντο ἵνα ἀνερευνῶσι τὰς διόδους, διότι ἡγάπων νὰ περιτρέχω τὸν τόπον ἐκ διαφόρων μερῶν, καὶ νὰ πλησιάζω εἰς τὰ μεγάλα δάση. Εἰς τῶν δύο μαύρων οἵτινες ἐπροπορεύοντο ἐπανελθὼν μετὰ σπουδῆς ἐκραγε μακρόθεν· α ἔλθετε, κύριε, νὰ ἰδῇτε ὀφίδια σωρευμένα. » Καὶ ἐδακτυλοδείκνυται ὅγκον ὁμοιοῦντα σωρὸν ὄπλων. Ὁ δὲ Κ. Παρβίλ μοὶ εἶπε· α Θὰ εἶναι βέβαια ὀφίδια τὰ ὁποῖα μετὰ μεγάλην θύελλαν συνερχόμενα ἐπισωρεύονται· τὸ ἤκουσα πολλάκις ἀλλὰ δὲν τὸ εἶδον· νὰ ὑπάγωμεν μὲ προσοχὴν· δὲν πρέπει νὰ πολυπλησιάζωμεν. » Ἐνῶ δὲ ἐπροχωροῦμεν, εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν πυραμίδα, φαινομένην ἀκίνητον· ἀλλ' ὅτε ἐξθάσαμεν δέκα ἢ δώδεκα πόδας ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἂν ἠθέλαμεν νὰ διαβῶμεν, οἱ ἵπποι πτοηθέντες δὲν ἠθέλον ὑπακούσει. Αἰφνίς ἡ πυραμὶς ἐταράχθη, συριγμοὶ τρομεροὶ ἠκούσθησαν, καὶ χιλιάδες ὄψεων, προτείναντες τὰς ἀποτροπαίους κεφαλὰς, ἐδείκνυν πρὸς ἡμᾶς τὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς ἀστραπηδόλους αὐτῶν ὀφθαλμοὺς. Ὁμολογῶ ὅτι πρῶτος ὀπισθοδρόμησα· ἰδὼν ὅμως ὅτι ἡ φοβερὰ ἐκείνη φάλαγξ δὲν μετεκινεῖτο, καὶ ὅτι ἐφαίνετο προτιμῶσα τῆς ἐρόδου τὴν ἀμυναν, ἐστράφην περὶ αὐτὴν ἵνα παρατηρήσω τὴν παράταξιν, πανταχόθεν παρασκευασθεῖσαν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

» Ἐσκέφθην τότε τίς ἄρα ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς τοιαύτης συναθροίσεως, καὶ ἐσυμπέρανα ὅτι τὸ εἶδος ἐκείνη τῶν ὄψεων θὰ ἐφοβεῖτο μέγαν τινὰ ἐχθρὸν προσεγγίζοντα, καὶ ὅτι συνῆθροίζοντο αὐτῷ εἴτε ὅπως ὁρμήσωσι κατ' αὐτοῦ εἴτε ὅπως ἀντιπαραταχθῶσιν αὐτῷ. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην θὰ ἐκφράσω γνώμην ταλμηράν μὲν, τὴν ὁποῖαν ὅμως δικαιολογοῦσι πολλάί μου παρατηρήσεις· εἰς τὸν νέον κόσμον τῶν ζώων ἡ ἐμφυτος ῥαπὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ σχέσις εἶναι μᾶλλον ἀνεπτυγμένα τῆς τῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ τὰ δάση καὶ ἡ ἐρημία δὲν περιορίζουσι διόλου τὴν ἐλευθερίαν των, τὰ ζῶα τοῦ αὐτοῦ εἶδους συνέρχονται καὶ συγκοινωνοῦσιν εὐκολώτερον· τὰ ζῶα μάλιστα τὰ ἐντελέστερον ὀργανισμένα αἰσθάνονται, ὡς φαίνεται, ζωηρότερον τὴν ἀνάγκην τῆς κοινῆς συμπράξεως καὶ βοηθείας. »

ΛΕΥΚΟΚΕΦΑΛΟΙ ΑΙΤΟΙ.

—οοο—

Ἡ μεγίστη δύναμις, ἡ τόλμη, ἡ γενναϊότης καὶ ἡ ἀταραξία τῶν ὀρνέων τούτων, ὡς καὶ ἡ ἀπράμιλλος ἰσχὺς τῆς πτήσεως αὐτῶν, ἀναδεικνύουσι τὸ εἶδος τῶν λευκοκεφάλων αἰτῶν πάντῃ χωριστὸν ἀπὸ τοῦ τῶν ἄλλων αἰτῶν. Ἐάν, πλὴν τῶν ἀρετῶν τούτων, εἶχον καὶ τὴν προαίρεσιν γενναίαν, θὰ ἦσαν βεβαίως τύπος εὐγενείας· ἔχουσιν ὅμως τὸν χαρακτῆρα θηριώδη, δεσποτικόν, τυραννικὸν μᾶλλον καὶ αἰμοβόρον.

Ἴνα ἐκτιμήσῃς κάλλιον τὸ ὄρνεν τοῦτο, ἔλθε

μετ' ἐμοῦ, φίλτατε ἀναγνώστα, εἰς τὸν ποταμὸν Μισισσιπίην. Ἄφες τὴν λέμβον σου νὰ παρασύρεται ἡρέμα ὑπὸ τοῦ ρεύματος ὅταν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος ἐρχῶνται φάλαγγες πτηνῶν ὑγροδιαίτων, φευγόντων τὰς ἀρκτικές χώρας καὶ ζητούντων κλίμα θερμότερον. Ἰδοὺ πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὁ ἀετὸς κάθηται ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας κορυφῆς τοῦ ὑψηλοτέρου τῶν δένδρων. Ὁ ἐμπυρος αὐτοῦ ὀρθαλμὸς πλανᾶται καθ' ὅλον τὸν ἀπέραντον ὀρίζοντα, καὶ τὸ αὖς αὐτοῦ ἀκοῦάζεται μετὰ προσοχῆς καὶ τὸν ἀπώτατον ἤχον. Ἐνίοτε ῥίπτει τὸ βλέμμα καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, φοβούμενος μὴ διαφύγῃ καὶ ὁ ἐλάχιστος νεβρός. Ἡ σύντροφος αὐτοῦ κάθηται εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, καὶ ὁσάκις βλέπῃ παρατεινομένην τὴν ἡσυχίαν, ἀφίπει φωνὴν συνιστώσαν αὐτῇ ὑπομονήν· τὸ γνωστὸν τοῦτο σημεῖον ἀκοῦσαν τὸ ἄρρην, ἀνοίγει ὀλίγον τὰ μέγιστα αὐτοῦ πτερὰ, κλίνει ἐλαφρῶς τὸ σῶμα πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἀποκρίνεται δι' ἄλλης φωνῆς ὁμοιολούτης καγγασμοῦς παράφρενος· καὶ εὐθὺς ἀναλαμβάνει τὴν πρώτην στάσιν, καὶ ἐπανέρχεται ἡ σιωπὴ. Πάππαι παντὸς εἶδους διαδελνύουσιν ἀγγελιδόν, ἀλλ' ὁ λευκοκέφαλος ἀετὸς οὐδὲ στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς αὐτάς, διότι δὲν εἶναι ἄξιαι αὐτοῦ. Αἰφνὴς φωνὴ τραχεῖα, φωνὴ κύκνου ἤκουσθη, μακρὰν μὲν ἔτι ἀλλ' ἐρχομένου· καὶ ἀμέσως ἄλλη φωνὴ ὀξύτατη, τοῦ θήλεος ἀετοῦ, προσηκτικῶς ὅσον καὶ ὁ ἄρρην, διασχίζει τὸν ἀέρα. Ὁ ἄρρην συνταράσσεται ὅλος, καὶ διὰ τοῦ ράμφους, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῶν μυῶνων τοῦ δέρματος, τακτοποιεῖ τὰ πτερὰ αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ ἰδοὺ ἐφάνη ὁ λευκὸς ἀερεπόρος, προείνων μακρὸν καὶ χιονώδη τράχηλον, καὶ ὡς ὁ ἐχθρὸς προσηκτικῶς στρέφων πανταχοῦ τὸν ὀρθαλμόν· αἱ πλατεῖαι αὐτοῦ πτέρυγες φαίνονται φέρονσαι δυσκόλως τὸ βάρος τοῦ σώματος, εἰ καὶ πληττούσιν ἀκαταπαύστως τὸν ἀέρα· φαίνεται δὲ τούτῳ κεκοπιτικῶς, ὥστε τείνων τοὺς πόδας πρὸς τὴν οὐρὰν ὑποστηρίζει αὐτήν. Ἐνῶ ὁ κύκνος πλησιάζει νὰ ὑπερβῇ τὸ αἰμαθόρον ζεύγος, ἐταιμασθεῖς ἤδη πρὸς θάραν ὁ ἄρρην ὁρμαῖ ἀφίει φωνὴν τραχεράν· ὁ κύκνος ἀκούει ἑντρομος, διότι φοβεῖται αὐτὴν πλεον καὶ τοῦ φονικοῦ πυροβόλου.

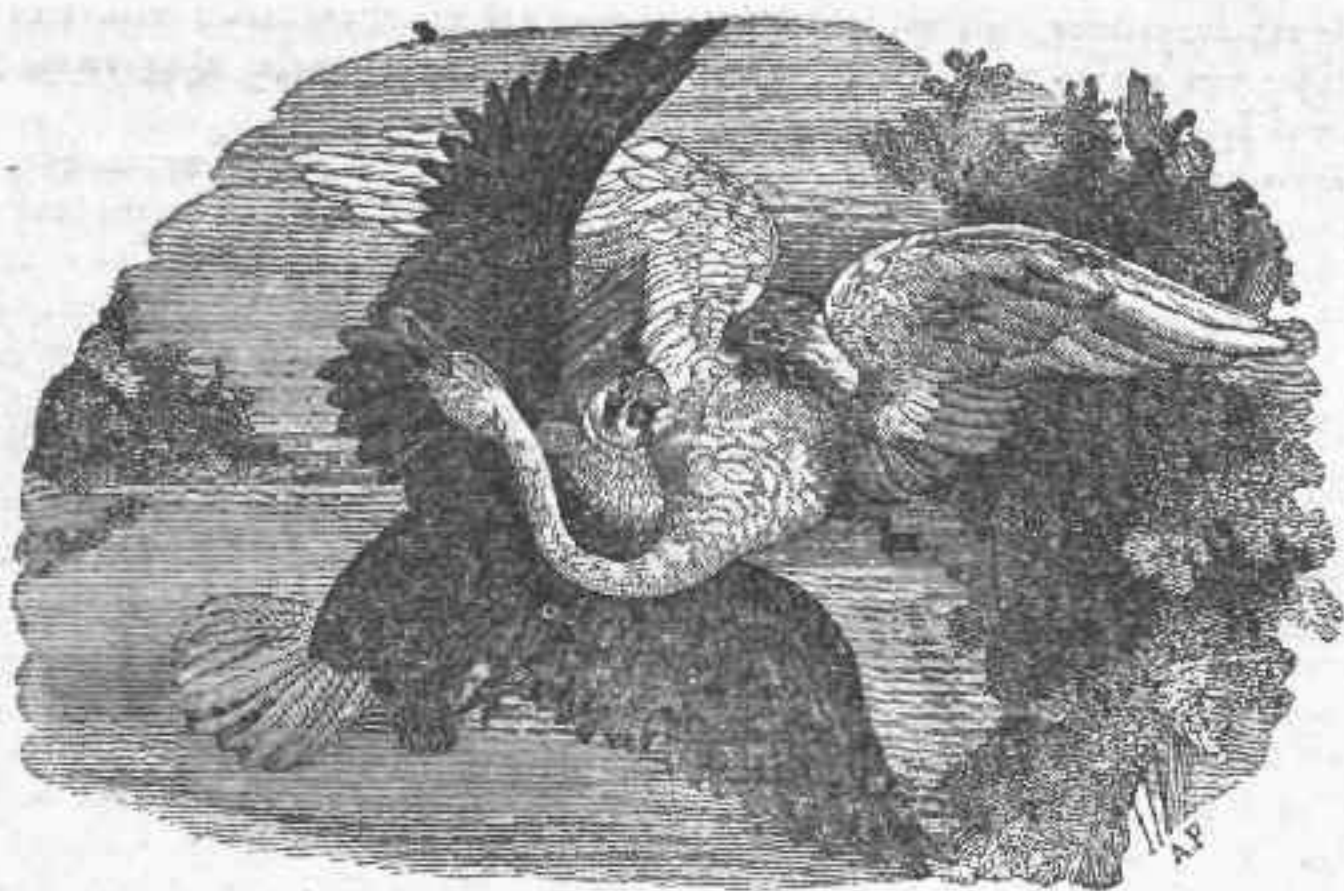
Ἰδὲ τὴν δύναμιν τοῦ λευκοπόρου ἀετοῦ· διασχίζει τὸν ἀέρα ὡς διάττων ἀστὴρ, καὶ ὡς ἀστραπὴ ταχὺς ὁρμαῖ κατὰ τοῦ τρέμοντος κύκνου, ὅστις διὰ διαφόρων ἐξελιγμῶν ἀγωνίζεται νὰ διαφύγῃ τοῦς ὀνυχας τοῦ ἐχθροῦ. Ἀναδίνει, καταβάλλει, προσποιεῖται καὶ προσπαθεῖ νὰ βυθισθῇ εἰς τὸν ποταμόν· ἀλλ' ὁ ἀετὸς ἐμποδίζει αὐτόν, διότι πρὸ πολλοῦ γινώσκει ὅτι διὰ τοῦ σπαστηγῆματος τούτου ἐνδέχεται νὰ σωθῇ. Βιάζει λοιπὸν αὐτόν νὰ μένῃ εἰς τὸν ἀέρα καὶ ζητεῖ νὰ πληγώσῃ τὴν κοιλίαν του. Μετ' ὀλίγον ἀπειλπίζεται ὁ κύκνος· αἱ δυνάμεις του ἐξασθενοῦσι, κηθόσων αὐξάνει ἡ γενναϊότης καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀντιπάλου. Καὶ ὁμως καταβάλλει τελευταῖον ἀγῶνα· φεύγει· ἀλλ' ὁ ἀετὸς ἐκμαχθεὶς καταφέρει πληγὴν καιρίαν εἰς τὴν πτέρυγα τοῦ ἐ-

ναντίου, καὶ περιπτυσσόμενος αὐτόν μετ' ἀκταμαχίτου δυνάμεως κρημνίζει πλαγίως εἰς τὴν πλησιέστεραν ὄχθην.

Νῦν δὲ μετὰ τὸν θρίαμβον παρατήρησαν, ἀναγνώστα, τὴν θηριωδίαν τοῦ θανέου τούτου. Καταπατεῖ τὸν νικηθέντα ἐχθρὸν διὰ τῶν ἰσχυρῶν αὐτοῦ ποδῶν, καὶ βυθίζει τὸ ὄξυ αὐτοῦ ράμφος εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας καὶ τῶν πλάγγων τοῦ ἐκπνέοντος κύκνου· γογγυλεῖ ὑπὸ χροᾶς βλέπων τὴν τελευταίαν ἀγωνίαν τοῦ θύματος του. Ἐν τούτῳ ἡ σύντροφος αὐτοῦ βλέπει προσεκτικῶς καὶ τὴν ἐλάχιστην κίνησιν τοῦ ἄρρενος. Μὴ ἀπόρει ἐάν δὲν ἐδοκίμησεν αὐτὴν ἐν καιρῷ τῆς πάλης, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι μόνος ὁ κύριος αὐτῆς καὶ δεσπότης ἦτο ἱκανὸς νὰ καταβάλῃ τὸν ἐχθρόν. Ἰδοὺ ὁμως αὐτὴ ἀναπτύσσουσα τὰς πτέρυγας καὶ ὁρμῶσα πρὸς τὸ θῦμα, αὐτῶς τὴν καρδίαν κατασπαράσσουσιν ἀμφοτέροι μεθυσκόμενοι διὰ τοῦ αἵματος.

Ἄλλοτε ὅτε τὸ ζεύγος τῶν ἀετῶν ἀναζητοῦν θήραν, ἀνγκυλῶνται γῆνι, πᾶσιν ἢ κύκνον αὐγόντας πρὸς τὴν λίμνην, μεταχειρίζεται στρατήγημα ἄξιον σημειώσεως. Γινώσκοντες ὅτι τὰ εὐνοοῦ πτηνὰ καταποντίζονται ἐν ἀπορύγῳσι τὰς προσβολὰς τῶν ἀετῶν, ἀνυψόνονται εἰς τὴν οὐρανὸν, ὑπεράνω τῆς λίμνης, οὐχὶ ὅμως ὁμοῦ ἀλλὰ μεμακρυσμένοι ἀπ' ἀλλήλων. Μετὰ ταῦτα ὁ ἕτερος αὐτῶν καταβάλλει μετὰ μεγίστης ταχύτητος πρὸς τὸ πτηνόν, τὸ ὅποιον μαντεύει τοὺς σκοποὺς τοῦ ἐχθροῦ βυθίζεται. Ὁ ἀετὸς ἀνυψοῦται τότε καὶ ἀπαντᾷ καθ' ὁδὸν τὸν σύντροφόν του, ὅστις ὁρμαῖ κατὰ τοῦ πτηνοῦ τὴν στιγμὴν αὐτὴν καθ' ἣν ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἵνα ἀναπνεύσῃ, καὶ τὸ βιάζει νὰ βυθισθῇ ἐκ νέου. Οὕτω ἀμφοτέροι οἱ ἀετοὶ καταδιώκοντες τὸ πτηνὸν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ μὴ ἐπιτρέποντες αὐτῷ νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τοῦ ὕδατος τὴν κεφαλὴν ἵνα ἀναπνεύσῃ, καταπονοῦσιν αὐτό, καὶ τὸ ἀναγκάζουσι νὰ διεκθυθῇ κολυμβῶν πρὸς τὴν ὄχθην ἵνα κρυβῇ μετὰ τῶν θαλάμων. Εἰς μάτην ὁμως ἀγωνίζεται τὸ ταλαίπωρον! διότι οἱ ἀετοὶ παρακολουθοῦντες πίπτουσι κατ' αὐτοῦ ἅμα πλησιέστατος εἰς τὴν ὄχθην καὶ τὸ ρονεύουσι.

Τὸ φθινόπωρον ὁμως καὶ τὸ ἔαρ μεταχειρίζονται μεθόδους πρὸς πορισμὸν τροφῆς ἥττον ἀξίας ὁρέου τοιαύτην ἰσχύον ἔχοντος. Ἄμα φανέντος τοῦ ἀλιευτοῦ ἱερακος, ὁ λευκοκέφαλος ἀετὸς τὸν καταδιώκει ἐν ἀρπάγῃ τὴν θήραν τὴν ὁποίαν αὐτὸς μετὰ πολλοῦ κόπου ἀπέκτησε. Καθήμενος ἐπὶ κορυφῆς ὑψηλῆς κατασκοπεῖ πᾶσαν κίνησιν ἐκείνου. Ὅταν δὲ ἴδῃ αὐτὸν ἀνερχόμενον ἀπὸ τῆς λίμνης ἢ τῆς θαλάσσης καὶ κρατῶντα ἰχθύν, ὁρμαῖ ἀπειλητικῶς, καὶ ἐκεῖνος ἐπιθυμῶν νὰ σωθῇ ἀφίπει τὸ θηρευτόν· ὁ δὲ ἀετὸς, καταμετρήσας ἤδη διὰ τοῦ βλέμματός τὴν ταχύτητα μεθ' ἧς πίπτει ὁ ἰχθύς ὁρμαῖ, τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν μεταφέρει εἰς τὸ δάσος ὅπου καταβρογχίζει αὐτόν. Ἐνίοτε ἀλιεύει καὶ αὐτοπροσώπως ὁ λευκοκέφαλος ἀετὸς, ὡς εἶδον ἰδίαις ὀφθαλμοῖς. Ἀλλὰ καὶ χοιρίδια, καὶ ἀρνία, καὶ νεβροὺς ἐλάφρων κατατρώγουσι, καὶ πᾶν εἶδος θηγῆ

Αἰτός Λευκοκέφαλος.

σιμαίου, ἀποδιώκοντες τοὺς ἐξ αὐτοῦ τρεπομένους κύνες, γύπας, καὶ λοιπὰ σαρκόβόρα θύνηα. Καταδιώκουσι δὲ τοὺς γύπας καὶ ἀναγκάζουσιν αὐτοὺς νὰ ἐξεμέσωσιν ὅ,τι ἔχουσιν εἰς τὸν στόμαχον ἵνα τὸ φάγωσιν αὐτοί.

Ἐγὼ δὲ εἶδον παρὰ τὸν Μισισίπην καὶ τὸ περίεργον τοῦτο· πολλοὶ γύπες κατεβρόχθιζον τὸ πτωμα ἵππου· ἰδόντες δὲ αἰτὸν διαβαίνοντα διεσκορπίσθησαν ἀμέσως ὅλοι· ἀλλὰ μετὰ αὐτῶν ἦτο καὶ τις ὅστις μὴ προφθάσας νὰ καταπίῃ ἐν ἔντερον, συμπαρέσυρεν αὐτὸ περὶ τὸ ἐν μέτρον κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ ῥάμφους του. Ὁ αἰτὸς παρατηρήσας τὸ ἔντερον τρέχει καὶ ἀρπάζει τὴν κρεμαμένην ἄκραν, καὶ σύρει τὸν ταλαίπωρον γύπα· ἐπὶ τέλους πίπτουσιν ἀμφότεροι κατὰ γῆς· ὁ αἰτὸς φονεύει τὸν γύπα, καὶ καταπίνει τὸ γλυκύτατον ἔντερον. Τινὲς λέγουσιν ὅτι καὶ παιδία καταδιώκουσιν οἱ αἰτοὶ οὗτοι.

Ἡ πτῆσις τοῦ λευκοκεφάλου αἰτοῦ εἶναι ἰσχυροτάτη καὶ ὁμοιόμορφος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.

ΣΥΡΙΑΚΑ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλ. 251.)

— 200 —

Ὁ Βασίλης ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Σχεχάβ ἦτο τότε ἐμίρης τοῦ ὅρους. Οὗτος ἐδιοίκησεν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη τὸν Λιβάνον μετὰ νοημοσύνης καὶ σταθερότητος, καὶ ἡγωνίσθη ὑπὲρ τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ. Ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἔπασσε μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἠναγκάσθη μάλιστα ν' ἀποσυρθῇ εἰς Μελίτην. Τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ἡγεμονίας

του διαταράχθησαν ὑπὸ λυπηροτάτων συμβεβηκότων. Χάρις εἰς τὰς ῥαδιουργίας τῆς Τουρκίας, οἱ Δροῦσοι ἐπανέστησαν κατ' αὐτοῦ. Μία μερὶς Μαρωνιτῶν ἔλαβε δυστυχῶς μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν ταύτην. Ἡ πόλη, ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, ὠφελήθη ἀπὸ τῶν αἱματηρῶν τούτων ταραχῶν, ὅπως καταστρέψῃ τὸν παλαιὸν ὀργανισμόν τοῦ ὅρους καὶ λάβῃ τὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς κακοποιὰς χεῖρας αὐτῆς. Ἐπομένως τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπερτάτου τοῦ ὅρους ἀρχηγοῦ τοῦ ἐμίρου κατηργήθη ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκ Συρίας ἀποχώρησιν τοῦ Ἰσραῒμ. Ὁ πασᾶς τῆς Σαΐδας (Σιδῶνος) ἔλαβε τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν. Διὰ δὲ τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν διωρίσθησαν δύο καϊμακάμα, εἰς Μαρωνίτης διὰ τοὺς Μαρωνίτας, καὶ εἰς Δροῦσος διὰ τοὺς Δροῦσους. Ὡς εἶδος, διὰ τοῦ μέτρου τούτου καθιερώθη ἡ διαίρεσις τῶν φυλῶν ὡς ἀρχή, ἀρχὴ καταστρεπτικὴ, ἐφαρμοσθεῖσα καθ' ὅλοκληρίαν, διότι καὶ εἰς τὰ μικρότερα μικτὰ χωρία, εἰς τὰ ὅποια κατῴκουν καὶ Μαρωνίται καὶ Δροῦσοι, διωρίσθησαν δύο *Βεκίλας*, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φυλῶν.

Τοιαυτοτρόπως ἡ Τουρκία ὀργάνισεν οὕτως εἰπεῖν καὶ παρεσκεύασεν εἰς πόλεμον ἀέναντον τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιζηλίας τῶν δύο σημαντικωτέρων φυλῶν τοῦ Λιβάνου. Ἡ τουρκικὴ ῥαδιουργία προσεπάθησε διὰ παντός μέσου νὰ ὠφελήθῃ ἀπὸ τῶν ἐλλείψεων καὶ τῶν σφαλμάτων τῶν Μαρωνιτῶν, τῶν μετ' αὐτῶν συνοικούντων καθολικῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ ἰδίως τῶν Δροῦσων, ἵνα προκαλῇ περιοδικῶς αἱματηρὰς διενέξεις μετὰ αὐτῶν. Ὁ σκοπὸς τῆς Πύλης ἦτο νὰ καταστρέψῃ ἐν τῷ Λιβάνῳ πᾶν λείψανον ἀνεξαρτησίας, ἵνα καταστήσῃ καὶ τὸ ὅρος ἔρμαιον τῆς χρηματολογικῆς πλεονεξίας τῶν ὑκαλλήλων αὐτῆς. Μετὰ λύπης ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι οἱ χριστιανοὶ καὶ ἰδίως οἱ Μαρωνίται, ἔπασαν πολλάκις εἰς τὰς παγίδας τῆς δολίας ταύτης πολιτικῆς. Ἡ λυπηρὰ ἀποκλειστικότης τοῦ Μαρωνιτικοῦ κλήρου ἔβλαψε πάντο-